

קו:

שני דיני פרק שלשה עשר כתובות

עין משפט
נר מצוה

סו א מ"י מ"ד מהלכות
שקלים הלכה א'
סו ב מ"י טס הלכה ט
ב"מ:

מוסף רש"י

לב בית דין. על הכנסת
(מחנות טו): וכל מדי
לדבר עמנו כדל כג
ועבדות א"ל. העולה
עולה ראשונה. דמיני
נני סדר המערכה ועבר
עליה הסגן עמי כבקר
בבקר וערך עליה ששלה,
ה' יעיר דרש, ששלה
היא ראשונה שלל היא
הקטר קודם למחמד של
שחר (ב"מ הו). היתה
משמח העולה תחלה
לראשונה לכל הקרנות
(מחנות טו). מללל כתיב
וערך עליה עולה אלה
ועלה ה' קחמך וכו'.
עולה מד העולה השנייה
המזכירה תחלה לכל העולות
היו עולה תחלה מפרשת
קרנות, דקרבן תמיד כתיב
כרש"ל ופסחים וזו וכו'.
זכרונות טו): לו: דל' לחוריי
בעלמלל אלה שקיימתי
עולה עולה ושלמס, שגמבו
וערך עליה ויחלל דל'...
לקרין קודם. כשחננת
טעל לקרין מאתן נפשים
ככסס לעולה ומקלין
אסה, ולכן קרן היו
נדלמל, מלמס שמחילין לו
חלמס לחור עולה, הכי
למקין קודם דשעמח
יכ: עייש' קין כעמח שח
למס (מחנות צ מנח"י).

הוספות ר"י

אליהו וזכר: מן החם
מותר שירי הלשכה מה
היו עושין בהן לוקחים
בהן יינות שגמסו והלכות
והשכר להקטר דרבי
ר' ישמעאל ר' עקיבא
אמר אין משתכרין בשל
הקטר ולא בשל עינים
בשל הקטר אין עושה
במקום עשירות בשל
עינים דלמא מיתרבי עיני
ולכא למיחבא ליה: חנן
אמר וכו' והלכות כהן
כדאמר' לסקן דרוקא
כשבוה לנכות כחובתה
או תגבה בלא
שבוה אבל כשחובתה
מנות ייבוקן לה בלא
שבוה אימר רב אמר

ובי גבו והותירו מאי הוי. אבל אהך דלעיל לא פריך בית גרמו
וזית אנטינמ דכלל הנהו היו בית ישראל מקדישין אותן לזורך
קן כמו לזורך דכרס עמל און דכרס רגילות הן והיינו דקמני
דנחין מתרומת הלשכה עמלה ולא קמני מותר היינו משום דלאו מחמת
לכ ב"ד מישמרו אלא מחמת ישראל

אבל להך מירוצא פריך דמסיק היכא
דלא הותירו אסורי וסיכא דהומירו שרי
פריך מאי שאל דהא פשיטא שלא לדעת
קן מקדישין כיון דלא שרת ליה כי לא
הומירו ומשני לכ ב"ד ממנה עליהן
והן מקדישין לדעת ב"ד: תנא רבי
הש"כ. הו מתרומת הלשכה היינו
מותר תרומת הלשכה כדמוכה נמתני'
דפליג ר"ע דקמני מותר תרומת
לכלי שרת וא"ת כי פריך הש"ס ואימא
שיריים גופיהו והיינו משום דכתיב
שאר גופייהו דהא שאל הכסף היינו
מותר תרומת י"ל דנמילתא דפסיקא
ליה בעי לאוקמני קרא דהיינו שיריים
דכלל שנה איתנהו אכל גמור דלא
פסיקא ליה לא יתאל ליה לאוקמני
לקרא: כדאמר רבא העולה
עולה ראשונה. תימנה אמתי אלתרין
האי דרשא דרנבא פסיק ליה מהיכא
דמקרא מתנייהו דומים בפרק כל
התדיר (דף פט. וסו) דקמני כל התדיר
מתניו קודם לתדיר המתדים קודמין
למוספסין כי וקא בעי בגמרא מני'ל
ומתמה מנא לן דקמני טעמא מלמד
עולת הבקר אשר לעולת העולה באין
דהתם אלתרין היכא דליכא אלא חד
דלשמעין קרא דעקירין לגמרי
מוספין קמני תמידין לא היא דמהתם
תדיר קודם דמסיק התם מכאלה
תעשו שיהו כל עשיות שוות ואי כתי
האי גוונא מייירי מהתם לא נפקא לן
ועוד מסביר רישא דלכל התדיר
מתניו קודם לתדירי וישא דמי
דנבא שאמריה דקמני כל המקודש
מתניו קודם לתדירי דס טעמא קודם
לך עולה מפני שהוא מלמד כו' וכל
הך בקדימה משם מייירי והא נמי ליכא
לתרזוי דאי מהתם דמלמד עולת
הבקר הוה אמילא דווקא עולה דקדימה
למוספין משום דתדירא ומוספין לא
תדירי אכל תמידין לעולת דנבא דהוה
ליה נמי תדירא לעולם אימא לך לא
תקדום להכי אלתרין קרא דהעולה
עולה ראשונה דנמתות פריך התכלת
דף מט. וסו) מייירי לקרא דרנבא
בעא מייירי רב חייא בר אבא מרב
דשאל לזכור שאין להם תמידין ומוספין
אי זה מהם קודם כו' ומסיק אמר ליה
תניתוה המתמאין אין מעבדין את
המוספין ולא המוספין את התמידים
ה"ד אילמא דלית ליה ולקדס והמתניא
תמיד של שחר ת"ל וערך עליה העולה ואמר רבא כו' אלא גדלות ליה
ואי דתמידין ומוספין דהיום ומוספין דהיום ותמידין דלמחר אלמא אקדימה דעולה למוספין מייירי לה ומינה דרשא
המשנה הוה ליה לאתמיי דקמני כהדיא מלמד עולת הבקר ובהיהא דשיליה הגזול קמא (ב"מ דף ק"א. וסו) קשה יותר דקמני הביא אשמו עד שלא
הביא גזילו לא יא מפרש בגמ' מלמד איל הכפורים מכלל דכסף קדים ופריך אלא מעתה מלמד עולת הבקר ה"ו דמוספין כרישא והא מניח מנין
שלא יהא דבר כו' ואמר רבא העולה עולה ראשונה והשתא הוה ליה לאתמיי תמני' דכל התדיר דלדריבא מדכתי' מלמד מכלל דעולה קדמה ונרא'
לפרש דודאי מדכתי' העולה נפקא דהקטרת תמיד קדמה להקטרת מוספין דגמי הקטרה הוה דכתי' מלמד עולת הבקר אשר לעולת התמיד מעשו
את אלה התם עשוי דמס וינהו והשתא ככ"ק לא הוה מני לאתמיי תמני' דכל התדיר דודאי גמי איל הכפורים משמע לשון מלמד דכסף קדים כיון
דהוה תמוז תחלה כפרשה והדר כתיב איל הכפורים אכל גמי עשיות ליכא למידק דמוספין קדמי כיון דכתיב עולה כרישא והדר עשוי דמס
דמוספין אכל הקטרה דמוספין כתיב כרישא להכי פריך שפיר מהוהו דרנבא דמינה כההוא דנמתות ודאי הוה מני לאתמיי היכא דכל התדיר:
ששמעו

מסורת הש"ס

א) ופסוקים י"א. מחנות
ע"י: א) ספסלים טו: יחמל
לו: כ"ק ק"א. מנחות מט.
מנחות טו: וי"מ נה. ומסו
ק"ג. א) וי"מ פ"ק קדישין
נ"ד: ד"ה מ"ד. ד) ק"ל
פ"ד ר"ב. ט) מנחות א'.
א) שקלים פ"ד ר"ב.
א) וסנה ק"ג: ומסו פ"א:
מנחות פ"ט. תמיד כט. ל"א:
ט) ויקרא א'. ט) ופסחים
מ"ז: א) א' ומגדל כ"ח.
ט) ג"ל א"ב.

תורה אור השלם

1. והכלותם וביאו לפני
הק"ל ויהודיע את שבר
הכסף וישערה כלם
לכתיב י"י בלי שרת
והעלות וכפות וכלי זכב
ויקח ויהיו מעילים עלות
בבית י"י המיד כל ימי
היהודיע
דברי ויפסיד כו' כי די
אך לא יעשה בית י"י
כסף מותרות
מקדשות ויצטרף כל כלי
זכב וכלי כסף מן הכסף
המזבח בית י"י כי לעשי
המלאכה יתגורו ויחוקו בו
את בית י"י
מלכים ב' י"ב י"ט
3. ויקח על המזבח
חוקר בו לא תבנה ובער
עליה הבקר עצים בבקר
בבקר וערך עליה העולה
והקטיר עליה חלבי
השלמים: ויקרא ו' ה'

גליון הש"ס

נב' מותר חרפה לקיץ
המזבח. אם לא היה מותר
היו עשויים דבכה אלא יהיה
המזבח טהור. רבינו יונה
פ"ג דבבבב:

הגרות הגר"א

א) נב' ולמטה וכולל.
מלת ולמטה עם הא"ו
ממלת וכלי מוספין וגי'ג
וכל כיה מירוצמל דשקלים
(פ"ד ר"י):